

[Kim Behnke]

nok ved at være ved den tid, hvor grænsen er nået? Nej, man vil jo ikke sætte tal på. Og man forventer, at hver enkelt af dem skal have fuld valuta, og SF mener også, at der skal ansættes en hel masse pædagoger til at holde dem i hånden, så de kan komme ud og opleve det brutale danske samfund, og da endelig ikke blive stødt af det. Det er så kolossalt dyrt, dette her, at man er nødt til at sige: Hertil og ikke længere. Og som jeg har redegjort for tidligere, hvis justitsministeren kommer med et forslag, der siger: Nu ønsker vi ikke længere at give underhold til de kriminelle og til lykkejægerne, men dem, der vitterlig er ægte flygtninge, vil vi gerne give underhold til, så får forslaget Fremskridtspartiets stemme. Men så længe vi skal medvirke til at underholde folk, der burde have været afvist den dag, de ankom til den danske grænse, er svaret nej.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling.

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde)

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget i vol-

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 75

Forslag til lov om universiteter m.fl. (universitetsloven)

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder) i (FremSAT 28/10-92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandlingen

Frank Jensen (S)

Jeg vil indlede med at indrømme, at jeg igennem de sidste fem måneder har set frem til

dagens førstebehandling af dette lovforslag til en ny universitetslov, og jeg mener, at via et fællesskab kan drage den lære, at det er farligt at indgå et så afgørende forlig umiddelbart før sommerferien, hvor der går fem måneder, inden lovforslaget kommer til egentlig behandling her i salen. I den for lange periode bliver der plads for mange mytendannelser og mange mørkemænd. Det egentlige indhold, og de oprindelige intentioner med forliget, bliver let fejlet til side af myter og rygtedannelser om forligets indhold. Lad os håbe, at vi i dag kan få månet mange af disse i jorden og koncentrere debatten om det egentlige indhold.

Den skyttegravskrig, der har været ført igennem de seneste 20 år om den nuværende styrelseslov, har betydet, at det ikke har været muligt at lave en revision af loven. Det giver naturligvis problemer, fordi indholdet af universiteterne har ændret sig så meget siden 1973, at loven på en række områder ikke er tidssvarende. Den nuværende undervisningsminister har gennem mange år været stærkt optaget af at få en ideologisk opgør med det, som ministeren opfatter som det mest synlige bevis på studentetopgørets årsen. Ministeren har dog aldrig kunnet finde et flertal for disse synspunkter her i Tinget. Når ministeren ikke har kunnet få indfriet sine ideologiske kæpheste, har ministeren og ministeriet sat institutionerne under et meget stramt og stærkt centralt styre. Socialdemokratiets mål med at indgå en ny styrelseslov, en sag, som SF fik sat på dagsordenen efter en forespørgselsdebat her i Tinget i marts måned 1990, har været at få en egentlig selvstyrelse for universiteterne økonomisk og fagligt. Det har vi fået. Den nye universitetslov er sammen med flerårsaftalen et gedigent brud med de seneste års universitetspolitik her i landet. Vi genindfører nu universiteternes autonomi økonomisk og fagligt. Det mener vi faktisk der er god grund til at anerkende. Selvstyret er skabt og genskabt uden afgørende brud med den positive demokratiseringsproces, som opgøret med professorvældet førte til med loven af 1973, en demokratiseringsproces, som ikke alene er politisk nødvendig og ønskelig, men også nødvendig, for at universiteterne kan få de optimale betingelser at producere deres to hovedydelse, nemlig undervisning og forskning på et højt niveau.